

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Maroni Presbytero. 105.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

(minus enim id malum esset) verum anime exitium, non eos, qui offendiculum perperuntur, extinguens ac de medio tollens, verum quavis morte acerbiorē vitam iis comparans. Ac propterea cognationis ac propinquitatis iura, & maiora sunt, & diuiniota. Vnde etiam celo dignum vitæ genus colere iussi sumus. Quod si iis, qui in terra militant, atque pro patria quidem arma sumunt, aduersus Barbaros autem proficiscuntur, contraria facere conuincamur, quæ tandem nobis salutis spes erit? aut quis sibi persuadebit, eos salutem consecuturos esse, qui ea faciunt, quæ perspicue ad exitium ducunt.

Maroni Presbytero. 105.

Audio te posteaquam misericordiam cōsecutus es, quam tuus amicus ab omni fœdere ac reconciliatione abhorrebat, cōmonstrasse: vt qui, non quia beneficio affectus sis, moderatius te geras, sed cum, qui de te bene meritus est idcirco oderis, quia male te multatūdi potestacē habuit. Quod si verum est, omnibus illud proclamas, te misericordia indignum esse. Nam si beneficium non ingrati animi officium, sed in iniuriarum recordationē atque vlciscendi studium vertis, quis in eum beneficiū conferre sustinebit, qui feras etiam immanitate superat? Sunt enim inter eas, quæ beneficium & sentiunt & memoria retinent, & quantum licet, retaliare student.

Isidoro Diacono. 106.

Cum audieris, fidem fortasse minime adhibebis, cum autē intellexeris, profecto nō modo miraberis, sed etiam applaudes. Quidnam igitur est, quod prima quidem fronte incredibile tibi videbitur, post autē non modo admirandum, sed etiam plausu dignū apparebit? Dicam breuiter, in paucis syllabis maxima sententiarum matia consignans. Priscis hominibus Deus non per literas, sed per seipsum loquebatur: quod videlicet puramente orum mentem, ac

πέμπων τὸ σκαμναλιόειτος, ἀλλὰ θανάτου πάντος ὡς οὐκ ἐκείνων χαλεπώτερον βιάσαι βίον, καὶ τὰ τὸ συγκρατείας δὲ διχασμάτα, καὶ μείζονα, καὶ χειρότερα. διὸ καὶ ὕστερον ἀπέπευσα πολιτεύεσθαι ἀποστατάγμεθα. εἰ δὲ τῆς ἐπιγῆς κρατερομένων τὰναντία ἀπάθοντες ἀλάδων τῆς ὑπὸ μὲν τὸ παρὶδων ἀναλαμβάνοντων τὰ ὄπλα. κατὰ δὲ τῆς βαρβάρων χροσούτων ποία ἡμῶν εἶσαι σωτηρίας ἐλπίς; ἢ τίς ὡς οὐκ ἐκείνων ἀπαθῆσθαι τὸς ἀπάθοντας οὐκ ἐν τῷ ἀπώλειαν σαφῶς ὡς οὐκ ἐπιπόντα.

Maroni presbytero. re.

Μαθῆνα ὡς ἐλεῖς τυχόν τ' σαυτοῦ γνώμην ἀσπονδὸν ἠλεγξας. οὐχ ὅτι πέπονθας εὐμετερίζων, ἀλλὰ τοῦ εὐπεπονηκότα μισῶν, ὅτι δὲ δεινὸν ἦται δρᾶσαι. εἰ τοίνυν ταῦτα ἀληθῆ τυγχάνει, πᾶσι ἀποκηρύττεις, ὅτι ἐλεῖς τυχόντες ἀνάξιος. εἰ γὰρ οὐκ εἰς εὐχαρίσθαι πέπεις, ἀλλ' εἰς μνησικακίαν ἢ εὐεργεσίαν, τίς ἀνέξεται εὐποιῆσαι τοῦ καὶ τῶν τῆς θηλειῶν ἀρχιόνητα νικῶν. ἐστὶ γὰρ ἐν οὐκ ἐκείνοις ἀ καὶ εὐεργεσίας καὶ ἀσπεται, καὶ μέμνηται, καὶ ἀμείβεσθαι, ὡς ἐνδεχεται, ἀσπείδει.

Isidoro Diacono. ps.

Ακούσας μὲν ἱσως ἀπιστοῦς. ἰούσας δὲ εὐοῖδ' ὅτι ἐκείνων θαυμασῆς, ἀλλὰ καὶ κροτήσας. τί οὐκ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μὲν ἀπίστον ὄφθησιν ἄνθρωπον. μετὰ δὲ ταῦτα ἐκείνων θαυμασῶν, ἀλλὰ καὶ κροτῶν ἀξιῶν θαυμασῶν, ἐπιπομι συντημας ἐν βραχέσι συλλαβῆς, μέγιστα πελαγῶν νοήματα ἐσομένη ἀνδρός. τοῖς παλαιοῖς ὁ θεὸς οὐ ἀλφῶ γραμμῶν διέλεγετο, ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ καθαροῦ εὐείσκων αἰτῆς τῶν γνώμων, καὶ τῆς